

ת"פ 38487/01/20 - מדינת ישראל נגד שמעון בן מויאל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 38487-01-20 מדינת ישראל נ' מויאל

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

שמעון בן מויאל

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת פציעה, לפי סעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.8.19 תקף הנאשם את המתלונן בחנות בקניון בקריית אתא בכך שנגח בראשו, בעט ברגלו וזרק לעברו נעל, שלא פגעה בו. כתוצאה מכך נגרם למתלונן פצע פתוח בעפעף ימין באורך של כ-30 מ"מ, שפשוף שטחי באפרכסת שמאל וכן חבלה בצוואר ובזרוע השמאלית.

2. לצורך שלמות התמונה אציין כי טרם הודאת הנאשם, עתרה ההגנה לביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק. נטען כי המאשימה נקטה בעניינו של הנאשם אכיפה בררנית כאשר לא הציעה לו הסדר מותנה, הגם שהוא עומד בתנאים הקבועים לשם כך בחוק. ביום 5.10.20 דחיתי את בקשת הנאשם בהחלטה מפורטת. בהמשך דחיתי אף בקשה לקבלת נתונים בדבר כמות כתבי האישום שהוגשו בעבירה זו.

תסקיר שירות המבחן

3. לבקשת הנאשם, הוריתי על הפניית עניינו לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר. שירות המבחן הגיש שני תסקירים ובהם פורטו בהרחבה נסיבות חייו של הנאשם. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים, ובתמצית ייאמר כי הנאשם כבן 37, נשוי ואב לתינוק. הנאשם שירת שירות חלקי בצה"ל, עבד במשך השנים בתחומים שונים ולאחרונה החל לעבוד בתחום האלקטרוניקה וזאת לאחר תקופת אבטלה. לחובת הנאשם הרשעה בעבירות הפרעה לשוטרים והעלבת עובד ציבור שנעברה בשנת 2009. ביחס לביצוע העבירה הביע הנאשם צער וחרטה, קיבל אחריות מלאה למעשיו והביע אמפתיה כלפי המתלונן. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ביצע את העבירה בשל סערת רגשות, כאשר חש זלזול והשפלה ולכן איבד שליטה. צוין כי לנאשם אין מאפיינים עברייניים מושרשים וכי מאסר בכליאה "עלול לפגוע בו מעצם החשיפה לתת תרבות עבריינית". ההתרשמות הכוללת הייתה כי יש להעדיף בעניינו של

הנאשם את הפן השיקומי, לשלבו בקבוצה טיפולית במסגרת צו מבחן למשך שנה ולהטיל עליו צו של"צ למשך 140 שעות. בתסקיר משלים נדרש שירות המבחן להתייחס בצורה ברורה יותר לשאלת ההרשעה, תוך ציון עמדת המבחן. שירות המבחן ציין כי המתלונן תיאר פגיעה קשה שהצריכה תפרים וכי עד היום נותרה צלקת בפניו. עוד ציין המתלונן שהוא עדין חושש מאינטראקציה עם הנאשם. ביחס לשאלת ההרשעה ציינה קצינת המבחן כי התרשמה מפגיעה אפשרית בדימויו העצמי בשל הרשעה וכן מפגיעה תעסוקתית אפשרית. משכך, המליצה קצינת המבחן שלא להרשיע את הנאשם ולנקוט בעניינו דרכי שיקום.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש

4. אשת הנאשם העידה במסגרת הטיעונים לעונש ותיארה את השלכות המקרה על חיי המשפחה ועל הנאשם בפרט וביקשה לקל עמו בעת הזו ולאפשר לו לצאת לדרך חדשה.

5. ב"כ המאשימה הגיש, בהסכמה, סרטון המתעד את האירוע וכן תמונות של החבלות שנגרמו למתלונן ומסמכים רפואיים. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שלום גופו, כבודו ובטחונו של המתלונן וכי יש להחמיר עם נאשמים בעבירות אלימות. נטען כי המתלונן היה מעסיקו של הנאשם, וכתוצאה מהתקיפה הוא סבל מחבלות בעין, באפרכסת ובצוואר ונותרה לו צלקת. ביחס למתחם הענישה הפנתה המאשימה לפסיקה ונטען כי הוא נע בין 6 חודשי מאסר, שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל. ביחס לתסקיר שירות המבחן צוין כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי ואין הצדקה לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום. ביחס לעתירת ההגנה לסיום ההליך באי הרשעה ציינה המאשימה כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לעניין זה, ובכל מקרה מדובר בעבירה חמורה שאינה מצדיקה הקלה זו. משכך, עתרה המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה, ולגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 10 חודשים, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

6. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות ביצוע העבירה, אשר לדבריו לא כללו תכנון מוקדם ונבעו מאיבוד שליטה רגעי שאינו מאפיין את הנאשם. ביחס למתחם העונש ההולם הפנתה ההגנה לפסיקה ונטען כי הוא נע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות. נטען כי מדובר בנאשם שהודה בהזדמנות הראשונה, קיבל אחריות מלאה למעשיו ובעצמו נפצע באירוע כתוצאה מהנגיחה בפניו של המתלונן (הוגש מסמך רפואי). צוין כי הנאשם לא חבל במתלונן בחפץ כלשהו וכי מדובר בפגיעה קלה. ביחס לתסקירי שירות המבחן נטען כי הם מצביעים על נטילת אחריות מלאה ועל כך שהסיכון להישנות עבירות דומות נמוך וכי שילובו של הנאשם בהליך טיפול יסייע לו בהתמודדות בעתיד. כן נטען שהרשעה תפגע בסיכויי שיקומו של הנאשם ובעתידו המקצועי. ההגנה הפנתה לפסיקה ועתרה לאמץ את המלצות התסקיר במלואן, ובהתאם לכך להורות על ביטול הרשעת הנאשם.

7. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על המעשה, תיאר את השפעת ההליך הפלילי על חייו ועל מצבו הכלכלי וכן תיאר את הנזק שייגרם לו באם יורשע בדיון. משכך ביקש הנאשם להימנע מהרשעתו.

דיון והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

8. משנמצא אדם אשם בביצוע עבירה פלילית הכלל הוא שיש להרשיעו. נקבע לא אחת כי "מושכלות ראשונים הם כי דרך כלל, בית משפט אשר קבע כי נאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו ירשיעו בדין. ככלל, משנמצא כי אדם עבר עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו ומציאות זו עומדת ביסוד הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני." (ע"פ 2669/00 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.8.2000)). עם זאת, נקבע בפסיקה כי ניתן יהיה להימנע מהרשעת נאשם בנסיבות חריגות בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לו מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337)). חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר, בשל נסיבות אישיות מיוחדות, אל מול מהותה של העבירה, עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007):

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

9. במקרה זה ניצבת בפני הנאשם משוכה לא קלה כבר בשאלת מהות העבירה והאפשרות להימנע מהרשעה בגינה. צפייה בסרטון מלמדת שמדובר באלימות קשה ביותר בה נקט הנאשם. הנאשם נגח במתלון בעוצמה רבה, המשיך להכותו גם כאשר אדם אחר ניסה להרגיעו וכל שפת גופו באירוע שידרה כוחניות ובריונות. ספק בעיני אם חומרת המעשה מאפשרת העברת מסר של סלחנות בדרך של ביטול ההרשעה. בעניין זה אפנה לע"פ 201/18 **ליאור טויזר נ' מדינת ישראל** (8.7.2018), שם צוין כי "העבירה בה הורשע המערער, על-פי הודאתו, משקפת את תופעת האלימות (בפרט באתרי בילוי ומועדונים), שהפכה, למרבה הצער, לנפוצה בחברתנו, ולפיכך היא מחייבת מתן קדימות לעקרונות הגמול וההרתעה ... בנסיבות אלו, הימנעות מהרשעה - נראית מרחיקת לכת יתר על המידה". כן אפנה לרע"פ 9177/20 **מתן אלזאם נ' מדינת ישראל** (26.1.2021), שם אישר בית המשפט העליון את קביעת בית המשפט המחוזי, ביחס לחייל שהיכה קטין במכת אגרוף שגרמה לשבר, כי "בעבירות אלימות מהסוג שבו הורשע המבקש, לא ניתן לסיים את ההליך בלא הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה הרלוונטיים. זאת, כחלק ממדיניות שמטרתה להדגיש את חומרתן הרבה של עבירות האלימות". לכך יש להוסיף את העובדה כי המתלון שימש כמנהלו של הנאשם במועד האירוע. נסיבה זו אומנם לא הופיעה בכתב האישום, אך הנאשם עצמו ציין עובדה זו בפני שירות המבחן כאשר ביקש להסביר את הסיבות לקורות האירוע והדבר אף עלה בטעונו הצדדים לעונש ללא כל התנגדות (ועל כן יש לראות בכך התניה על האמור בסעיף 40' לחוק העונשין, כפי שנהגו הצדדים ביחס להגשת הסרטון בשלב הטיעון לעונש). עובדה זו מוסיפה חומרה של ממש לאירוע והדברים ברורים.

10. עם זאת, מוכן אני להניח כי בנסיבות מסוימות ניתן יהיה לוותר על ההרשעה במקרים מעין אלו, ואולם ברי כי

יהיו אלו מקרים חריגים בהם הוכחה פגיעה חמורה במיוחד שתגרם לנאשם ולשיקומו בשל ההרשעה (רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.2013)). לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן ובחינת טיעוני הנאשם, לא שוכנעתי שהוכחה פגיעה שכזו במקרה זה. אנמק מסקנתי להלן.

11. אין חולק שהרשעה עלולה להשפיע על עתידו התעסוקתי של נאשם, שכן לעולם נלוות להרשעה פגיעה אינהרנטית בנאשם ובאופן בו רואה זאת הציבור כולו ובכלל זה מעסיק פוטנציאלי. משכך, יש לבחון את מידת הוודאות שתיגרם פגיעה ואת חומרתה, שכן לא כל פגיעה אפשרית ותיאורטית מצדיקה ביטול הרשעה. הנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטית שתגרם לו בעטיה של הרשעה ואין די בתוכניות עתידיות להשתלב בעבודה בשירות הציבורי. מדובר בטיעון ספקולטיבי ובכל מקרה לא שוכנעתי כי אף אם הרשעת הנאשם תימנע ממנו משרה כאמור, הרי שמדובר בפגיעה חמורה וממשית בשיקומו המצדיקה הימנעות מהרשעה, קל וחומר בשים לב למהות העבירה המחייבת הוכחת פגיעה של ממש. אציין כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת (משנת 2014) והנה הוא הקים בית ועבד לפרנסתו, כך שקשה להלום טענה בדבר פגיעה כה קשה בשיקומו באם יורשע אף בעבירה זו. זאת ועוד, הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי הוא שואף להיות עצמאי (ראה העמוד הראשון בתסקיר) ואף נתון זה מעמיד בספק את הפגיעה שעלולה להיגרם לו בעטיה של הרשעה ודומה שאף עומד בסתירה מסוימת לטענה בדבר רצונו במשרה בשירות הציבורי.

12. סיכומי של דבר, גם אם הרשעה עשויה להוות מכשול עבור הנאשם, קשה לראות פגיעה קונקרטית וחמורה שתגרם לו. עוד אציין כי בתסקיר שירות המבחן אין כל התייחסות לנזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשם בשל הרשעתו וכל שנטען בנושא הוא חשש מפגיעה בדימוי העצמי וכי הרשעתו עלולה לפגוע בו בפן התעסוקתי. לא ראיתי בכך נימוק משכנע, וודאי לאור מהות העבירה ונסיבות ביצועה (ראו בהשוואה: רע"פ 547/21 **יקטירינה סיטניק נ' מדינת ישראל** (17.3.2021); פסקה 9). בעניין זה אזכיר כי המלצת שירות המבחן, כידוע, כשמה כן היא - המלצה, ובית המשפט אינו מחויב לקבלה (רע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל** (8.9.2013)).

13. לכך יש להוסיף, כפי שנרמז לעיל, כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת. מדובר בעבירה משנת 2009 בה הורשע הנאשם בשנת 2014. אדגיש שבמניין שיקולי שלא לבטל את הרשעת הנאשם, לא הבאתי בחשבון הרשעה זו כשוללת מניה וביה את האפשרות לבטל את ההרשעה הנוספת, וזאת בשל חלוף הזמן והעובדה שהרשעה זו אמורה להתיישן באם הליך זה יסתיים באי הרשעה (ראו סעיף 14(ד) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981). כפי שצוין לעיל, סברתי שאין הצדקה לבטל את ההרשעה בשל חומרת המעשה אל מול היעדר הוכחה לפגיעה מוחשית וקשה בשיקומו של הנאשם, לרבות התעסוקתי, וזאת בשל היעדרה של פגיעה קונקרטית. משכך, אין צורך להידרש להשלכת העובדה שעברו של הנאשם אינו נקי.

14. הנאשם טען עוד שיש לבטל את ההרשעה בשל טענה להגנה מן הצדק. נטען כי מקרים דומים הסתיימו בהסדר מותנה ומשכך יש להקל בעניינו עד כדי ביטול הרשעה. נושא זה נידון בהרחבה בהחלטה מיום 5.10.20 בה קבעתי שלא נפל פגם בהתנהלות המאשימה. אכן, צודק הסנגור שבית המשפט מוסמך להעניק סעד מכוח טענה להגנה מן הצדק גם בשלב העונש וזאת כסעד מתון יותר מביטול האישום (רע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' ורדי** (31.10.2018)) ואולם תנאי בסיסי לכך הוא קביעה שנפל פגם בהתנהלות המאשימה. כאשר קבעתי שלא נפל פגם

בהתנהלות המאשימה, ממילא אין אפשרות להעניק בשלב זה סעד מן הצדק. ודוק: שאלה שונה היא האם כאשר מדובר בעבירה שניתן לערוך בגינה הסדר מותנה (שאינו כולל הרשעה כמובן), משתנה נקודת האיזון לצורך בחינת ביטול הרשעה (למשל במקרה בו נאשם סירב להסדר מותנה והורשע לאחר שמיעת ראיות, ראו למשל נסיבות רע"פ 4675/20 **עליזה ליזטה תמם נ' מדינת ישראל** (28.07.2020)). שאלה זו אינה מתעוררת במקרה זה, על נסיבותיו, לאור כך שהמאשימה עתרה למאסר בפועל בכתב האישום, כך שלא ניתן היה לערוך עם הנאשם הסדר מותנה (ראו בהשוואה, רע"פ 8805/20 **ולדימיר דורושנקו נ' מדינת ישראל** (31.10.2018)).

15. טרם סיום פרק זה אציין שלא התעלמתי מפסק הדין בע"פ 15379-09-19 **בנעין נ' מדינת ישראל** (21.11.2019), אליו הפנה הסנגור, בו בוטלה הרשעת נאשם בעבירת פגיעה בנסיבות דומות יחסית. עם זאת, במקרה זה סבר בית המשפט המחוזי כי הנאשם הוכיח שלהרשעה תהיה "השפעה של ממש על עתידו המקצועי" (פסקה כ"ח לפסק הדין) וזאת בהבדל מעניינינו. כן העניק בית המשפט המחוזי משקל לעברו הנקי של הנאשם שם, בעוד שלנאשם שבפני עבר פלילי קודם (ושוב אדגיש כי לו הוכחה פגיעה ממשית וחמורה היה משקלו של נתון זה נמוך אם בכלל). כן אציין שנסיבות המקרה שבפני חמורות יותר, הן בשל עוצמת האלימות והן בשל מיהות קורבן העבירה. הבדלים אלו מצדיקים מסקנה שונה בעניינינו.

סיכומי של דבר, אני דוחה את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

16. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** במעשיו פגע הנאשם בשלמות גופו, כבודו וביטחונו של המתלונן. הפגיעה בערכים אלו אינה קלה וזאת, בין היתר, לאור מהות הפגיעה וטיב היחסים שבין הצדדים (יחסי מרות בעבודה).

17. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** נסיבות האירוע אינן מלמדות על תכנון מוקדם ומדובר באירוע ספונטאני מובהק. אכן, הנאשם לא עשה שימוש בכלי נשק כלשהו ואולם עצמת הנגיחה הייתה גבוהה מאוד והדבר ניכר בבירור מהסרטון. הסיבה בגינה נקט הנאשם באלימות לא הובהרה עד תום וגם אם אניח שבין השניים התפתח ויכוח על אודות תנאי העסקתו של הנאשם, ברי שאין בכך להוות נסיבה מקלה כלשהי. לכך יש להוסיף כי הנאשם לא חדל ממעשיו וגם לאחר שאדם אחר ניסה להרגיעו, הוא שב ותקף את המתלונן ובעט בו. ביחס לנזק, הרי שאפנה לתמונות המדברות בעד עצמן וכן למסמכים הרפואיים המלמדים על חתך בעפעף שהצריך תפירה.

18. **מדיניות הענישה:** בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של מקרים כי על בתי המשפט לתרום תרומתם בביעור נגע האלימות הפושה בחברתנו. ראו:

"על בתי המשפט ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהלות אלימה ובריונית של חברות עבריינים הפוגעות בתחושת הביטחון הבסיסית בחברה, ונטולות את הדין לידיהן. על כן, יש לקבוע ענישה חמורה ומרתיעה בגין מעשים כגון אלו, בתקווה כי

יהיה בכך כדי למנוע את הישנותם של אירועים דומים. " (ע"פ 5432/20 **מהדי גיהאד קבהא ו-3 אח' נ' מדינת ישראל** (20.12.2020)).
"יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח" (רע"פ 5128/21 **אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל** (15.8.2021)).

לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: ע"פ 47734-01-17 **שרעבי נ' מדינת ישראל** (16.5.2017), בו הורשע נאשם בעבירה של חבלה חמורה, בכך שהכה בפניו של המתלונן וגרם לשבר באפו. בית משפט השלום הטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 6 חודשים, בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי. ערעור הנאשם נדחה; עפ"ג 23582-10-16 **סטרוב נ' מדינת ישראל** (7.5.2017), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירת פציעה ונידון ל-4 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. במקרה זה היכה הנאשם את המתלונן בפניו במכת אגרוף וכן תקף אותו והוא נזקק לטיפול רפואי; עפ"ג 38429-03-16 **כהן נ' מדינת ישראל** (14.8.2016), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירת פציעה ונגזרו עליו 4 חודשי עבודות שירות ועונשים נלווים. במקרה זה, על רקע ויכוח מילולי בין הנאשם והמתלונן (נהגי מוניות העובדים באותה תחנה), תקף הנאשם את המתלונן באגרופים ובנגיחה וגרם לו שבר באף ופצע עמוק אשר הצריך תפרים; רע"פ 8699/15 **אחמד אבוהאני נ' מדינת ישראל** (17.12.2015), בו הורשע נאשם בעבירה של פציעה בכך שבאמצעות חפץ חד פצע את המתלונן בראשו וזאת על רקע חוב כספי. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי, וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירה מושא ענייננו נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

ג. קביעת עונשו של הנאשם

19. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו, נסיבותיו האישיות, חלופי הזמן ואת הודאתו והתייחסותו לעבירה בפני שירות המבחן. מנגד, הבאתי בחשבון את עברו הפלילי, הגם שאינו מכביד והוא אף ישן.

20. שקלתי את עמדת המאשימה להטלת עונש מאסר בכליאה וסברתי כי בנתוניו של הנאשם מדובר בעונש חמור וקשה אשר ראוי להימנע ממנו, וזאת מבלי שהדבר יתפרש כהקלת ראש בעבירה ובנזק שנגרם למתלונן. הנאשם שלפני הוא איש משפחה העובד לפרנסת משפחתו. עברו הפלילי ישן ואינו מכביד. מאז האירוע חלפו מעל לשנתיים בהן לא הסתבך שנית. שירות המבחן התרשם מחרטה כנה, הפנמה של חומרת המעשה והבעת צער על ביצועו ותוצאותיו. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם אינו בעל דפוסי עבריינות מושרשים והוא נכון לטפל בבעיה שהביאה אותו לכלל איבוד שליטה וביצוע העבירה. לאור כך המליץ שירות המבחן על העדפת האפיק הטיפולי במסגרת צו מבחן, לצד ענישה בדמות צו של"צ. אמנם, דחיתי את המלצת שירות המבחן ביחס לביטול ההרשעה, ואולם ביחס לעונש, דעתי היא שהמלצת שירות המבחן מבטאת תמהיל עונשי נכון ומידתי התואם את נתוני הנאשם. ודוק: הגם שהנאשם לא החל

בהליך טיפולי כלשהו, דעתי היא שהאמור בתסקיר שירות המבחן מבטא סיכויי שיקום, אשר למרות שאין בהם הצדקה לחריגה, יש בהם להצדיק התחשבות לצורך קביעת עונשו של הנאשם כפי שיוסבר להלן (לאופן בו יש להעריך קיומם של סיכויי שיקום ראו: ע"פ 6637/17 **אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018); רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014)).

21. כידוע, עונש מאסר בכליאה הוא עונש חמור וקשה. נלוות לו השפעות הרסניות וסבל רב לנאשם, הן מבחינה פיזית והן מבחינה חברתית וכלכלית. כן סובלת גם משפחתו מעונש זה. מחקרים מלמדים כי עונש מאסר בכליאה גורם לא אחת להטמעת ערכים עברייניים (אפקט קרימינוגני), דבר שגורם לפגיעה לא רק בנאשם, אלא אף בחברה כולה (ראו בנושא דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); רע"פ 356/14 **קפרוב נ' מדינת ישראל** (3.10.2017); פסקה 33). משכך, עונש מאסר בכליאה אמור להיגזר על מי שהוא בעל דפוסי עבריינות מובהקים (ע"פ 4318-10-11 **מדינת ישראל נ' רפאילוב ואח'** (5.1.2012)), או שהעבירה שעבר אינה מאפשרת, בנסיבות העניין, ענישה שאינה כוללת כליאה. דעתי היא שענייננו אינו נמנה עם מקרים אלו. זאת ועוד, במקרה זה ראיתי חשיבות רבה לחייב את הנאשם גם בצו מבחן וזאת על מנת לוודא שהוא משתלב בטיפול כפי שהמליץ שירות המבחן, אשר עשוי לסייע לו ולהפחית ממסוכנותו. מובן כי עונש מאסר בכליאה לא יאפשר זאת ואף בכך ראיתי הצדקה להימנע מעונש זה (סעיף 1 לפקודת המבחן; ע"פ 4167/12 **אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל** (17.3.2013)).

22. שקלתי אם יש מקום להטיל עונש מאסר בעבודות שירות וראיתי להימנע אף מכך וזאת בשל סיכויי שיקומו של הנאשם כפי שצוין לעיל. אכן, נקבע לא אחת כי "הגם שישינה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצדם ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה" (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.2016)). לאור כך, אף אם קיימים בעניינו של נאשם פלוני סיכויי שיקום ממשיים, אין חובה להעדיף את שיקולי השיקום, בוודאי שלא לחרוג בשל כך ממתחם הענישה, שהרי "בהחלט ייתכנו מקרים, בהם יתר השיקולים הרלוונטיים לעונש, דוגמת חומרת המעשים או נסיבות ביצועם, לא יצדיקו חריגה ממתחם העונש ההולם, חרף קיומם של סיכויי שיקום גבוהים, והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט" (רע"פ 398/14 **טל ערג' נ' מדינת ישראל** (16.3.2014)) וראו גם רע"פ 1787/15 **עמר נ' מדינת ישראל** (24.3.2015)). במקרה זה, סיכויי השיקום ונתוניו של הנאשם (הגם שאינם מצדיקים חריגה) יבואו לידי ביטוי בסוג העונש שיוטל על הנאשם, היינו הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל ולו בעבודות שירות. לא התעלמתי מההבדל המעשי והערכי שבין עונש מאסר בעבודות שירות לבין צו של"צ (רע"פ 10002/17 **מדינת ישראל נ' ניסים מור** (18.7.2018)) ועדין סברתי שעונש מאסר בעבודות שירות יהיה משום הכבדה יתרה על הנאשם, אשר עלולה לפגוע בשיקומו, בעוד שעונש בדמות צו של"צ ישתלב היטב עם צו המבחן שיוטל על הנאשם ויסייע לו לשקם את חייו. למען הסר ספק אדגיש, שלא סברתי כי ניתן להסתפק במקרה זה בעונש המצוי בתחתית המתחם (היינו מאסר מותנה בלבד), אלא שיש להוסיף לו צווי של"צ ומבחן כמוסבר לעיל.

23. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת

אלימות פיזית כלפי גופו של אדם.

ב. **אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים.** הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה חלופית.

ג. **אני מחייב את הנאשם לבצע 140 שעות של"צ** בהתאם לתכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 45 ימים. הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה חלופית.

ד. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 7, בסך 7,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום במזכירות בית המשפט. המאשימה תמציא למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלונן ותביא לידיעתו תוכנו של גזר הדין. מובהר למתלונן שאין בפיצוי זה למצות את מלוא נזקיו והוא רשאי להגיש בנושא תביעה אזרחית.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ד' חשוון תשפ"ב, 10 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.